

LANA
FERGUSON

Dădaca

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

CAPITOLUL 1

Cassie

— O SĂ AJUNG O BOSCHETARĂ.

O aud pe Wanda plescăind din limbă tocmai din bucătăria ei (care de fapt nu e chiar așa de departe într-un apartament de 65 de metri pătrați) și, când ridic capul de pe catifeaua tocită a canapelei ei, o văd scuturând o spatulă spre mine.

— N-ai voie să-ți plângi de milă! îmi zice. N-o să ajungi o boschetară. Poți să te instalezi pe canapea, dacă e nevoie.

Fac o grimasă spre canapeaua din catifea menționată anterior, uitându-mă de la ea la teancul de ziare de la capătul ei, la televizorul care sfidează timpul refuzând să moară în interiorul carapacei lui din lemn.

— N-aș putea... să profit de tine, răspund timid, nedorind să-i rănesc sentimentele. O să mă gândesc eu la ceva.

În al treilea an de facultate la terapie ocupațională – să-mi pierd slujba de terapeut asistent la spitalul pentru copii nu a făcut parte din plan. Abia făceam față chiriei *cu* salariul pe care mi-l dădeau, iar acum, că au fost nevoiți să facă restructurări, apartamentul meu și mai mic de vizavi de cel

al Wandeii pare să devină tot mai mult ceva de domeniul trecutului.

— Aiurea! mă contrazice Wanda. Știi că ești binevenită aici oricând!

Îmi suflu un cârlionț castaniu de pe față, ridicându-mă în șezut de pe pernele canapelei. O cunosc pe Wanda Simmons de vreo șase ani; am cunoscut-o când m-a invitat la ceai după ce m-am încuiat afară din apartament în prima mea săptămână aici. Ideea ca prietena mea cea mai bună să fie o femeie de 72 de ani nu prea figura pe lista mea de lucruri pe care să le împlinesc aici, însă e posibil ca ea să fie mai interesantă decât mine, așa că asta e.

— Wanda, oftez. Te iubesc. Știi asta, dar... ai o singură baie și nu ai Wi-Fi. Lucrurile nu ar funcționa niciodată între noi.

— Diferența de vârstă e problema, nu-i așa? se bosumflă ea.

— Cu siguranță nu! Tu vei fi întotdeauna singura femeie pentru mine.

— Doar zic. Opțiunea există.

— Și ce o să faci când o să-ți aduci acasă bărbatul de la bingo și eu o să stau aici, pe canapeaua ta?

— A, n-o să te deranjăm. O să ne ducem în dormitor.

Fac o grimasă.

— Sunt total de acord să ți-o tragi, dar cu certitudine nu vreau să fiu de cealaltă parte a acestor pereti foarte subțiri în timp ce o faci.

Wanda chicotește în timp ce amestecă în sosul pentru chiftele.

— Poți oricând să începi să faci din nou filmulețele alea cu țâțe.

Gem.

— Te rog, nu le spune filmulețe cu țâțe!

— Ce? E o cameră. Îți arăți țâțele. Ești plătită.

Îmi las fața să-mi cadă înapoi pe canapea. Într-un fel, regret că i-am spus Wandeii despre... *trecutul* meu cu OnlyFans, dar nu am anticipat că va ține mai bine decât mine la tequila în seara în care i-am povestit tot. Nu că mi-ar fi rușine cu asta, în niciun caz. Am făcut bani frumoși. A fost o decizie ușoară să iau bani de la oameni care voiau să se descarce, pe când mă confruntam cu o factură iminentă de taxe școlare pe care altfel nu aș fi putut începe să o achit. Adică, țâțele mișto chiar ar trebui să-și câștige propriul venit. Cred că Margaret Thatcher a zis asta cândva.

— Știi că nu pot, oftez. Mi-am șters complet contul. S-au dus toți urmăritorii mei. Mi-ar lua alți doi ani să-i adun din nou.

Pe de altă parte, mi-am învățat lecția de prima dată. Măcar partea *asta* am păstrat-o pentru mine.

— Atunci, ce ai de gând să faci? Ți-ai căutat altă slujbă?

— Încerc s-o fac, mormăi, umblând pe telefon prin aceleași anunțuri de angajare care, în mare parte, nu au dat niciun rezultat. De ce să pui anunțuri de angajare dacă nu ai de gând să răspunzi?

— E prea multă lume în orașul ăsta, țâțâie Wanda. Știi, când m-am mutat eu aici, chiar puteai să te plimbi pe stradă și să recunoști oameni. Acum parcă e un furnicar. Un zumzet permanent. Știi că există o nenorocită de băcănie în care nici nu-ți folosești cardul? Doar intri și ieși. Am crezut tot timpul că fur. Aproape că mi-a dat palpitații.

— Da, am discutat despre noul magazin Fresh, mai ții minte? Te-am ajutat să-ți faci cont.

— A, da! În curând o să te trezești că o să-ți aducă în zbor cumpărăturile direct la ușă.

— Wanda, urăsc să-ți spun asta, dar o fac deja.

— Pe bune? Hmm... Ar trebui să-mi instalezi și aplicația asta. Mă scapă naibii de-o plimbare.

— Presupun că nu te opui atât de tare viitorului, până la urmă.

— Da, da. Ce zici de cârciuma aia de pe Fifth?

— N-o să-mi dea liber pentru laboratoarele din campus.

— Știi, Sal zicea că i-ar prinde bine puțin ajutor la...

— Nu mă angajez la fast-food, rostesc ferm. Lui Sal îi place prea mult să pipăie.

— Mi-a cam plăcut asta la el, râde Wanda.

— Nu ești prea bătrână ca să fii atât de excitată?

— Sunt bătrână, Cassie, pufnește ea. Nu moartă.

— Zău că nu știi ce o să *fac!* mă vait.

— Verifică din nou anunțurile! Poate ți-a scăpat ceva.

— Am verificat de zece ori, pufnesc.

Wanda încă mă bombăne din bucătărie în vreme ce eu oricum studiez din nou secțiunea de anunțuri de angajare, gândindu-mă că, dacă mă uit prin ea de suficient de multe ori, o să-mi sară în ochi un anunț miraculos pe care nu l-am observat până atunci. Cum poate fi atât de greu să găsec o slujbă care să-mi permită să-mi fac temele pentru școală seara și să am weekendul liber din două în două săptămâni pentru cursurile din campus? Adică, suntem în San Diego, nu în Santa Barbara. Trebuie să existe *ceva* prin care să pot...

— O, rahat! exclam brusc.

Wanda iese din bucătărie cu spatula în mână.

— Ce?

— „Caut: bonă cu normă întregă care să locuiască cu noi. Experiența în lucrul cu copiii e obligatorie. Cazarea și masa sunt gratuite. Doar solicitări serioase.”

Wanda pufnește.

— Nu vrei să fii blocată având grijă de copilul...

— „Salariul de pornire”... Sfinte Sisoie!

— E bun?

Ridic privirea spre Wanda cu gura căscată și, când îi spun cât oferă, Wanda rostește un cuvânt pe care, de obicei, îl rezervă pentru când pierde cei de la Lakers¹. Apoi expiră prelung în vreme ce-și mângâie bucele albe și îngrijite așa cum o face când e tulburată.

— În cazul ăsta, presupun că ai face bine să-i suni.

Nu mă așteptam ca Aiden Reid să revină atât de rapid cum a făcut-o după ce i-am trimis un e-mail și cu siguranță nu mă așteptam să pară atât de nerăbdător să stabilim o dată pentru un interviu. Și, că veni vorba de dată, *clar* nu mă așteptam să-mi propună să ne întâlnim într-unul dintre cele mai selecte restaurante din oraș – unul unde nu-mi permit să mănânc și pentru care sunt destul de sigură că nu am ținuta potrivită nici măcar ca să *fiu acolo*. Așa țin interviuri oamenilor bogați? Mă îndoiesc că Sal de la cârciumă m-ar trata cu o masă la un restaurant de cinci stele ca să mă convingă să feliez curcan pentru el în timp ce mă atinge *din greșeală* cu mâna pe fund.

Cu toate astea, mi-am pus rochia mulată preferată neagră, cea pe care am purtat-o la absolvirea facultății, și sper că mă face să par mult mai pregătită decât mă simt în clipa asta. De vreme ce acum bănuiesc că familia pentru care încerc să devin bonă e mult mai înstărită decât credeam inițial, mă gândesc că puțină încredere falsă o să-mi prindă foarte bine.

Adică, iubesc copiii. Iar în perioada în care am lucrat la spitalul pentru copii am descoperit că ei sunt categoria țintă

¹ Club de baschet de top, localizat în Los Angeles (n. tr.).

pentru glumele mele groaznice, așa că acesta e un avantaj. În plus, motivul principal pentru care urmez o carieră în terapia ocupațională e ca să încerc să fiu persoana care e alături de copii atunci când nimeni altcineva nu pare să fie acolo – așadar, cu ideea asta în minte, slujba asta ar trebui să fie floare la ureche, nu?

Asta îmi tot repet.

Jur că hostessa simte mirosul sprayului meu de corp cu vanilie de la Target și, cumva, *știe* că asta înseamnă că nu-mi permit aperitivele de aici, însă, spre meritul ei, afișează un zâmbet și mă conduce la o masă după ce îi spun numele potențialului meu angajator. Așa e să fii influent? Iau loc pe scaunul îmbrăcat în mătase, simțindu-mă ca un pește pe uscat în mijlocul lumânărilor aprinse și a muzicii elegante. La naiba, mi-e și teamă să-mi pun coatele pe masă!

Un ospătar vine să mă întrebe dacă vreau să încep cu vreun aperitiv și, de vreme ce hostessa cu privire critică a avut perfectă dreptate, cer în schimb apă în timp ce aștept. Sorb din ea în vreme ce aștept ca acest tip, Aiden, să apară (pare oarecum nepolitic să întârzi la propriul interviu), încercând să arăt de parcă mănânc mereu în astfel de locuri.

Restaurantul în sine e cel mai drăguț în care am fost vreodată. În viața mea nu am văzut atât de multe ornamente din cristal pentru masă, iar Wanda ar lua-o razna dacă ar vedea prețurile din meniu. Abia aștept să-i spun mai târziu și să văd cum face ochii cât cepele.

— Scuzați-mă! spune cineva.

Vocea gravă ce șoptește atât de aproape de urechea mea mai că mă face să mă înec cu apă, câteva picături prelingându-mi-se pe buza de jos și coborând pe bărbie în timp ce tușesc. Mă tamponez cu dosul palmei încercând să o șterg,

observând niște mâini mari în câmpul vizual acum încetoșat, când apare și un chip.

Sfinte Sisoe!

Creierul meu face scurtcircuit timp de câteva secunde, încercând să proceseze apariția subită a unui bărbat masiv cu păr castaniu și des, dat pe spate, un maxilar proeminent și pomți și mai proeminenți, și cumva gura lui pare mai catifelată decât a mea? E și înalt. Nu genul de tip înalt care te face să crezi că joacă baschet sau ceva (deși cu certitudine ar putea, dacă ar vrea), ci genul care te face să-ți dorești să-l rogi să-ți dea ceva de pe raftul de sus doar ca să privești cum i se mișcă umerii pe sub tricou. Îmi dau seama că acest raționament nu prea are logică, dar tot ce știu e că am 1,70 metri, țâțe pentru care merită să plătești, un fund lucrat prin genuflexiuni și o legătură emoțională cu pâinea, iar acest bărbat mă face să mă simt *mititică*.

Iar dacă aceste lucruri nu-s suficiente ca să mă lase cu gura căscată (cum, de altfel, sunt, adică efectiv salivez apă minerală) – ochii lui ar rezolva problema. Am auzit de heterocromie; cel puțin sunt destul de sigură că profesorul meu de biologie a pomenit de asta în trecut când eram în liceu, dar nu am văzut-o niciodată cu ochii mei. Ochii lui sunt un conflict între unul căprui și unul verde, culorile nefiind intense, ci subtile, precum ceaiul cald și apa de mare de la care îți e greu să-ți iei privirea.

Îmi dau seama că exact asta fac. Mă holbez la bietul om.

— Îmi pare rău! bolborosesc. M-ați cam luat prin surprindere.

Iau șervetul ca să încep să-mi tamponez bărbia, observând acum că bărbatul poartă o tunică albă de bucătar, cu un șort asortat în jurul taliei.

— Oh! reiau. Încă nu aveam de gând să comand nimic, așteptam pe cineva.

— Corect!

Dezvăluie un rând de dinți perfecți de care ortodontul meu ar fi încântat, arătând de parcă aproape că regretă că a venit la masă. Sau poate mi se pare.

— Cred că pe mine mă aștepți. Tu ești Cassie?

— Eu...

O, nu! Nu, nu, nu! Nu am scuipat adineauri apă pe mine în fața tipului pe care încerc să-l conving să mă angajeze.

— Dumneavoastră sunteți domnul Reid?

Face o grimasă.

— Aiden, te rog! „Domnul Reid” mă face să mă simt bătrân.

Ceea ce nu este. Nu cred. Da, e mai mare decât mine, dar nu *bătrân*. Aș pune pariu că nu are mai mult de 30 de ani. Continui să mă cam zgâiesc la el.

— Sigur, spun, încercând să mă adun în timp ce mă ridic de la masă și întind stânjenită mâna. Eu sunt Cassie. Cassie Evans.

Colțurile gurii i se ridică când îmi vede mâna întinsă, făcându-mă să regret instantaneu că o țin întinsă de parcă l-aș interpreta pe Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz* într-o producție din afara Broadwayului, dar acum nu mai am cum să dau înapoi. Mi-o strânge în ceea ce pot doar să presupun că e o încercare de a fi drăguț, făcând apoi semn spre scaunul meu și așteptând să mă așez înainte să ia și el loc pe cel din fața mea.

Îmi dreg glasul, încercând să uit că doar cu un minut în urmă aproape că am scuipat apă pe cel mai sexy bărbat în viață, care îmi doresc foarte mult să-mi ofere o sumă ridicolă de bani ca să am grijă de copilul lui. *Copilul lui*, îmi reamintesc. Acesta e un interviu pentru *o slujbă*. Ceea ce face

complet nepotrivit faptul că încă mă gândesc la mâinile lui uriașe. Mâini care nu poartă niciun fel de inel, observă, de fapt, cerebelul meu.

Termină, creierule!

În orice caz, ar trebui să încetez să mă mai holbez la mâinile lui. Chiar dacă sunt suficient de mari ca să facă o față să calculeze mental când a avut ultima întâlnire.

— Vasăzică, încerc stânjenită. Ești bucătar.

Oftez, regretând instantaneu cuvintele alese.

— Scuze! Adică chef. Ești chef. Nu?

În mod miraculos, nu cheamă pe cineva să mă dea afară de aici, ci în schimb zâmbește.

— Da. Gătesc aici.

O, slavă Domnului că are răbdare cu mine!

— Asta e... grozav. Tare grozav!

Încuviințez din cap admirativ în timp ce privesc în jur la candelabrele sclipitoare și la pianistul de undeva din spatele nostru.

— E un local șic.

— Este. Sunt șeful bucătarilor de aici de câțiva ani.

— Pe bune? Mișto!

— Mișto! repetă, părând amuzat. Da. Îți cer scuze că te-am rugat să ne întâlnim la locul meu de muncă! Am fost, ăăă... în fine! A fost o nebulie în ultima vreme.

— Nu-i nicio problemă. M-am gândit eu că e ciudat să facem chestia asta la cină, mai ales într-un astfel de local, dar am zis că...

Ar fi fost drăguț dacă mi-ar fi picat fisa *înainte* să fi început să debitez toate prostiile mele, dar, cu toate astea, îmi pică. Aluziile la ceea ce a zis. Închid gura brusc în vreme ce căldura îmi inundă fața și îmi cobor capul de rușine, acopeindu-mi ochii.

— Dumnezeu! Acesta nu e un interviu în timpul unei cine. Ai vrut să stai de vorbă cu mine în pauza ta.

— Ar fi trebuit să... fiu mai clar în e-mail.

Doamne! Încearcă să mă apere. Cineva să mă îngroape!

— Sunt incredibilă!

— Nu, nu, încearcă el. E în regulă.

— Doamne, sunt o idioată! Am îmbrăcat rochia asta tâmpită și...

— E o rochie foarte drăguță.

— Probabil crezi că-s dusă...

— Pe bune, nu cred.

— Pot fi atât de tâmpită câteodată, îmi pare rău!

Rămâne totuși amuzat. Ca și cum căderea mea nervoasă i s-ar părea amuzantă. Nu știu dacă asta ameliorează sau înrăutățește lucrurile.

— Poți comanda ceva, îmi propune. Dacă vrei. Nu mă deranjează.

— Aăă, mulțumesc, dar acum s-ar putea să fiu nevoită să vomit! Ar trebui să mă conduc singură afară, nu? Treaba asta deja e un dezastru.

— Stai, nu! Întinde o mână în timp ce dau să mă ridic și adaugă: Nu face asta!

Încetez să mai încerc să dau bir cu fugiții. Cu siguranță nu se poate ca el să mă mai ia în considerare, nu? Poate că și el e dus cu pluta.

— Încă mai vrei să susțin interviul?

— Ca să fiu sincer, oftează, nu s-a mai înscris nimeni cu calificări nici măcar apropiate de ale tale. Pregătire pentru primul ajutor, o diplomă de licență în terapie ocupațională cu specializare secundară în psihologie? Adică, ultima ta slujbă a fost la un spital *de copii*. Și cei de acolo nu au avut decât lucruri bune de spus despre tine când ți-am verificat

calificările. Aproape că mi-au lăsat impresia că le părea rău că te dăduseră afară.

— Mda, am fost destul de necăjită când au făcut-o, recunosc. Au fost niște probleme cu finanțarea, din păcate. Mi-a plăcut la nebunie munca de acolo.

— Ei bine, râde, sper că ce-au pierdut al meu să fie. Nu mi-a venit să cred când mi-ai trimis CV-ul tău.

— Dar, acum, că m-ai cunoscut, începi să crezi că l-am falsificat, nu?

Pare să râdă, abia deschizându-și gura în vreme ce privește în jos spre masă, de parcă i-ar fi teamă că mă face să cred că râde *de* mine, chestie pe care ar avea tot dreptul s-o facă, ținând cont de această groaznică primă întâlnire.

— Nu, îmi răspunde. Nu cred că le-ai falsificat. Deși sunt curios: de ce cauți un post de bonă cu pregătirea ta?

Mă cufund înapoi în scaun, scoțând un oftat în timp ce mă sprijin de masă.

— Pot să fiu complet sinceră cu tine?

— Așa aș prefera, spune, aplecându-se și părând intrigat.

— Sunt în ultimul an de masterat la terapie ocupațională și, după cum am spus și în e-mail, am fost dată afară de la slujbă din cauza restructurărilor. Chiriile în orașul ăsta sunt ridicole și, sincer, am nevoie de bani. Și, și *mai* sincer, casa și masa gratuite nu sunt nici ele ceva la care să strâmb din nas. Ar fi grozav să nu trebuiască să-mi fac griji și pentru astea, pe lângă toate celelalte.

— Corect! Apropos de asta...

Acum se încrunță, și presupun că asta e partea în care îmi spune că, de fapt, nu poate îngădui ca o nebună care scuipe să stea prin preajma copilului lui.

— *Este* un post pentru care vei locui cu noi, dar, ca să ai informațiile complete... suntem doar eu și fiica mea. Ai avea

propria ta cameră, desigur, practic un etaj propriu, chiar... intimitate absolută și toate cele, dar... vreau să fiu complet transparent cu tine, în caz că asta te face să te simți inconfortabil.

Am 25 de ani și prima dată când locuiesc cu un tip mișto e ca în scenariul din *Fete de bani gata*¹. Mor de nerăbdare să-l întreb de celălalt părinte din această situație, măcar ca să-mi potolesc salivarea mentală, dar creierul meu urlă că asta e o mișcare greșită. Totuși, are o slujbă bună și un zâmbet drăguț, și nu-mi dă senzația că ar fi un criminal.

Afișez cel mai profesionist zâmbet al meu.

— Nu cred că va fi o problemă. Cu toate astea, în spiritul ideii de a fi transparenți... eu sunt într-un program hibrid la St. Augustine, în San Marcos.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că majoritatea cursurilor mele sunt online, chestie de care m-am ocupat seara, după serviciu, însă două weekenduri pe lună trebuie să mă prezint la cursuri în campus. Durează mai mult decât programul obișnuit, dar, de vreme ce plătesc din propriii mei bani, așa îmi e mai ușor să și lucrez. Marea majoritate a locurilor de muncă la care m-am înscris nu-mi puteau permite să mă țin de acest program, chestie care, sincer, e un factor decisiv. Pufnesc în răs și adaug: Pare că tu ești singurul care crede că pregătirea mea e impresionantă. Cârciumi, baruri și magazine universale? Nu prea.

Aiden se încruntă, gândindu-se.

— Nu o să mă prefac că ajung acasă la o oră rezonabilă în fiecare seară. Slujba mea e stresantă – ăsta e, de fapt, un

¹ Comedie dramatică americană din 2003, în care protagonista, fiica orfană a unui star rock, află că și-a pierdut întreaga moștenire și este nevoită să își ia o slujbă, devenind bună pentru o fată de 8 ani (n. tr.).

eufemism. Slujba mea e *de coșmar* uneori. Am liber în majoritatea dimineaților, iar uneori nu trebuie să ajung aici până după-amiaza... dar serile mele se pot termina târziu. Crezi că asta ar reprezenta o problemă? Sophie se bagă în pat de obicei până în ora 9. Sunt sigură că, atâta vreme cât a mâncat și e pregătită de culcare, tu ai putea să-ți faci treburile pentru școală.

— Sophie? Fiica ta?

Aiden afișează un zâmbet cu totul nou, unul care pare foarte cald și mândru, însă se contrazice cu un licăr de tristețe din ochii lui.

— Da. Ea e... cu adevărat grozavă. Are nouă ani, dar pare mult mai matură de atât. E prea isteată pentru binele ei.

— Cam așa sunt fetițele de obicei, râd, gândindu-mă la mine însămi. Iar weekendurile în care am cursuri? Aș putea ajunge acasă spre finalul după-amiezii. Deci cu siguranță mă pot ocupa eu de cină.

Aiden se gândește la asta.

— Mă pot descurca. Adică, oricum am făcut-o până acum. În cel mai rău caz, poate ai putea să treci tu pe aici să o iei în acele zile? S-ar putea juca pe mica ei consolă de jocuri în birou cât timp așteaptă. E, ăăă, din păcate, obișnuită deja să facă asta.

— Și fiica ta? Ei i se pare OK toată treaba asta? Treaba cu bona?

Încuviințează gânditor din cap.

— A mai avut bone. Totuși, niciuna nu s-a... potrivit cu adevărat. Eu... Pot să fiu din nou sincer cu tine?

— Așa aș prefera, repet replica lui de mai devreme.

Râde din nou, și trag concluzia că, pentru binele meu, va trebui să am grijă să nu-l fac să râdă prea des dacă o să locuiesc cu el. E un râset foarte drăguț, da?